

Zsidó Ferenc

A NAGY HORGÁSZAT

Igen, Ház Bence a barátom volt. Most már bánom, hogy sosem vallottam be ezt neki, mint ahogy azt is, hogy ott, akkor nem barátjaként viselkedtem...

Még horgászni is vele szerettem járni. Hogy miért? Nem fogják kitalálni: mert szintoly kétbalkezes volt, mint én. Órákig elbíbelődtünk a csali megszerzésével, az etetni szánt kenyér beáztatásával, a mi gilisztáink izgágák voltak, az istennek se akaróztak fölmenni a horogra, a mi pedzóink mindig csáléra álltak, zsinegjeinket a nagy igyekezet közepette folyton beszakítottuk. De azért jól szórakoztunk, és ez a lényeg!

Nemcsak horgászni szerettem Ház Bencével, hanem sakkozni, sörozni, lábteniszezni és dumálni is, s persze még ezernyi olyan dolgot művelni, amiről most nem tudnék beszélni. Az ő vesszőparipája a kvantumfizika volt, az enyém a kortárs irodalom, meg is szenvedtünk keményen, amíg sikerült egy hullámhosszra kerülni, de megérte! Azóta sem érzem senkivel olyan jól magam...

Rengeteg közös tulajdonságunk volt, és ezek közül az kovácsolt össze a leginkább, amelyiket szívesen nemlétezővé tettünk volna: a málészájúság. Bosszantóan palimadarak voltunk a nőkkal szemben, vagyis bénák, ha így érthetőbb vagyok. Nem volt soha egyikünknek se egy valamirevaló nője! Persze, ez szégyen, meg egyéb is, de a tény az tény. Öröm az örömben: kurvapecsérséggel senki se vádolhatott... A szebbik nem jelenlétében mindig valami babonás gátlásosság fogott el, csak hebegtünk-habogtunk, irultunk-pirultunk, aztán amikor erre ráuntunk, bosszankodva legyintettünk, s eloldalogtunk. Ha ezt nem tettük meg idejében, megtette az érintett hölgy... Szóval, dicsőséget dicsőségre ekképp halmoztunk, mígnem lassan ráuntunk a dologra, s hagytuk az egészet. Mármint a nőket. Pedig túlzott rútsággal igazán nem vádolhatott senki! Csak valószínűleg nem úgy voltunk szépek, ahogy a lányok elvárták volna.

Nyár volt, forró, lángoló. Mi a fenét kezdjünk magunkkal? Mások tengerre mennek egy csinibaba társaságában, vagy a hegyekbe,

szintén egy csinibaba társaságában, vagy nem mennek sehová, ugyan csak egy csinibaba társaságában. Ezzel szemben mi...

Egy ideig csak kókadoztunk tanácstalanul, tétlenségből tétlenségbe esve, míg végül barátomnak mentő ötlete támadt: menjünk ki egy hétre a tóra horgászni! Nem bánom, menjünk. Ahogy illik: sátorral, akkumulátoros lámpával, ilyesmikkel. Fejenként három botot pakoltunk fel, egy pedzóst s két fenekészót, vittünk faszenet, rácsot, krumpelit, szalonnát. Hmmm..., a sült szalonna illata... Kell egyéb? Kellene, de ha nincs, az se baj.

A tó, amelyre készültünk, hatalmas volt, egy irdatlan mesterséges tó, völgyzáró gáttal hozták létre, a víz állítólag olyan gyorsan feltöltötte a völgyet, hogy a bulldózerek ottmaradtak a helyszínen, nem volt idő kimenekíteni őket. Izgatták is a barátom fantáziáját rendesen. Hej, ha én rájuk bukkanhatnék a víz alatt!, mondta néhányszor, de a levegőbe beszélt, hisz esze ágában sem volt lemerülni: nem tudott úszni. Gőzöm sem volt, mit akar kezdeni velük, mindenesetre, hovatovább kezdett meggyőződésemmé válni, hogy félig értük kívánkozik a tóra. S ha így utólag jobban belegondolok, elképzelhetőnek tartom, hogy sikerült is rájuk találnia...

Micsoda érzés volt meglátni azt a hatalmas vizet! Hosszú percekig néztük, szóltanul. Mélykék, enyhén haragos színe volt. Mint valami óriási szörnyeteg kifolyt szeme, mely még ilyen állapotban is hipnotizált! Hamarjában azt sem tudtuk, hol verhetnénk táborn, csak tébláboltunk tanácstalanul, nézegettük a halászokat, a napozókat. Hú, ez igen, emberáradat! Végül megembereltük magunkat, s egy csöndesnek, elhagyatottnak tűnő részen megtelepedtünk. Első dolgunk a botok munkába állítása volt, utána jöhetett a sátorverés. Másfél óra alatt azzal is elkészültünk, kapás ez idő alatt nem volt, de se baj. Letelepeltünk a botok mellé a székeinkre, néztük a vizet, nagyokat pillogtattunk, s olyan jól éreztük magunkat, de olyan jól, hogy az már gyalázat! Az este közeledtével tüzet raktunk, azt, hogy nem fogtunk semmit, csöppet sem bántuk: jöhetett a sült szalonna. Zsírja kívánatosan csöpögött a kenyérre. A tűz fölött barátságosan összemosolyogtunk, megállapítva: jó, hogy itt, jó, hogy együtt.

Másnap a siker érdekében etetéssel is megpróbálkoztunk: kenyérral. Széles mozdulatokkal szórtuk szét a beáztatott, málladozó kenyeret. Láss csodát: fogtunk is néhány gyönyörű halat. A fél kilót ugyan egyik sem haladta meg, de azért örültünk nekik. Izgatottan segédkeztünk egymásnak: amikor egyiknek kapása volt, a másik tartotta a me-

rítóhálót. Még kicsit bénán, de már majdnem szakszerűen. Fürödni is elfeledtünk. Vagyis elfeledtem én, barátom nem is akart, ugyanis – mint említettem – nem tudott úszni, így neki nem volt kenyere a fürdés.

Harmadnap már fanatikus horgászokat alakítottunk: csak mi meg a tó, és semmi, semmi más. Újabb és újabb fortélyokra jöttünk rá, és vezettük rá a másikat is. Horgásztunk, élvetegen, a buldózerek nem kerültek szóba. Éjszaka még a gumicsónakunkat is elővettük, kieveztünk a nyílt vízre, s ott is próbálkoztunk.

Negyednap aztán letelepedett mellénk egy lány. Én már ekkor tudtam, hogy nem lesz jó vége a dolognak, mert mit keres egy lány egymaga a tóparton, s miért épp két pasas közelében keres helyet magának?! Fürdőrucira vetkőzött, kiterítette törölközőjét, s kifeküdt a napra. Az anyja! Egészen megzavart. A nap delelőre hágott, a kapások megritkultak, a horgászás lassan unalomba fordult. Azt is mondhatnám, ha mondhatnám, hogy épp jókor érkezett meg. Egyelőre hátát és szép formás fenekét fordította a napnak: a csöppnyi bikiniből kibuggyant a lágy, eszményien kerek, két féltékű csoda, mely már barna volt, nem kellett félni a leégéstől. Testem összerándult. Uramisten, micsoda látvány! Rápillantottam barátomra, láttam, hogy a szem sarkából kitartóan firolja. Szóval így állunk? A horgászatnak befellegzett. Egyelőre még ott ültünk a botok mellett, de mind sűrűbben tekintgettünk a lány felé, és egyre leplezetlenebbül. S mit ad Isten: ő is visszanezett! Egek, itt valami épületes csoda van készülőben! Mustrálgattuk hát egymást, úgy, mint aki erre termett. Mi őt, ő minket. Valóban minket? Lesni kezdtem, figyelgetni, s hát, a barátomra gyakrabban nézett. A bestia! Ház Bence is észrevette ezt nem sokára, arcára büszke mosoly ült ki, mellét kidüllesztette, s egyre kihívóbban szemezett vele. S hát én? Én hol vagyok? Kétségbeesett kísérletet tettem, hogy a lány tekintetét magamra vonjam, de ő, ha rám is pillantott, elsiklott fölöttem, és éhes, kíváncsi szemével barátomon állapodott meg. Ez nem igazság! Pánikba estem, aztán az irigység kerített hatalmába. Miért nézed inkább őt, te átokvirág? Vedd már észre, milyen szép szemeim vannak, s a hajam, az arcom is, bár nem ez a legelőnyösebb szög számomra... Hozzám képest Bence egy ramaty! Nagy, lapított orra van, pofája pedig himlőhelyes. Hát nem látod?

Félóra elteltével a barátom egyszer csak fölállt, s odament a lányhoz. Mondom, képes volt odamenni! Meg is szólította:

– Szia, kislány!

Kislány! Ez fáj.

– Szia. Na, van kapás?
– Izé, hát, hogyne..., hogyne lenne...
Na, ugye hallották, micsoda társalgó?
– Kipróbálhatnám én is...?
Ne, csak azt az egyet ne!
– Hát persze, izé, gyere csak! – hallottam barátom mosolygós hangját.

S az jött is, kérem szépen! Törölközőjét előtte magára kanyarította, de hogy nézett közben ránk! Azaz, dehogy ránk...

Ház Bence kissé ügyetlenül, de határozottan (mi ütött ebbe az emberbe?) a botokhoz vezette, egyet a kezébe nyomott, s magyarázni kezdett. Totális süketiségeket mondott, a lány pedig édesen mosolygott hozzá.

– Várj csak, majd megmutatom én – szöktem oda ekkor, mert elegem lett azokból, hogy ezek nélkülem...

– Köszí, de már boldogulok – válaszolta kedvesen a lány. Kedvesen, de elutasítóan. A fene enné meg!

Dobott, hátralandétkor a horog beleakadt egy ágba, a lány sikított, a végeredmény pedig ötven méter összebogozódott zsinég volt.

– Hagyd, majd én! – mondta a barátom türelmesen, s nekem már jött, hogy befogjam a fülem.

Összterdeltek, mert a lány persze ragaszkodott, hogy ő is segítsen, arcuk majdnem összeért, csombolygatták a zsinéget, s nevetgéltek. Hát igen, itt rám már nincs szükség, állapítottam meg, s morcosan hátrébb húzódtam. Mindegy, a horgászatnak úgylis lóttek.

Barátom egyre kedvesebben mosolygott a lánynak, egyre szebbeget mondott neki. Nyelve ugyan meg-megbotlott, de úgy tűnt, a címzett kicsiségre nem ad. Már haragudtam rá. Igen, Ház Bencére. Ez képes volt lenyúlni azt a nőt. Előlem! Hát ilyen a barátság? Eddig tart? Agyam vérben forgott.

– Te, meg kellene próbáljuk csónakból is! – hallottam kicsivel később barátom hangját, amikor végre sikerült ránkba szedniük a botot.

Ránéztem, de láttam, nem úgy értette, hogy együtt. Már mint velem együtt... A disznó! A tegnap még elválaszthatatlannak tűntünk. Olyanoknak, akik megértik, kiegészítik egymást. S most tessék! Lenyúlja a nőt, engem pedig faképnél hagy.

Beeveztek, elég mélyen. Jól láttam, kisebb gondjuk is nagyobb a horgászásnál. Nagyon dühös voltam Ház Bencére. Úgy éreztem, igazságtalan.

Na, vajon most mit akar?

Fölemelkedett, kissé tétován, látni véltem arcán a zavarodottságot, de a lány bezzeg kiségitette zavarából, maga is fölállt, ekkor Ház Bence kinyújtotta a karját, persze, kissé sután, magához húzta szerzeményét, átölelte, mi a fenét akar, talán megcsókolja?, vagy már vetkőzteti is?, ekkor mintha meginogtak volna, hogyne, hisz Bence olyan ügyetlen, billent a csónak, már benne voltak a vízben, a fene ette volna meg őket.

Ez a hülye nem tud úszni, jutott eszembe akkor, és már hallottam is, hogy a nevemet kiáltja, s közben idétlenül, törött szárnyú csóka-ként verdes, pánikba esve, a lányt is minduntalan a víz alá nyomva. Lemerült, aztán újra fölbukkant, paskolta a vizet, rúgkapált összevissza, ide-oda fordulva, sután és tehetetlenül. Mindössze három-négy méterre volt a még mindig himbálózó csónaktól, de ijedtségében nem jutott eszébe feléje evickélni, vagy nem tudott. Csak kapálózott, hadonászott, el-eltűnve a víz alatt. Segíts, kiáltott megint, rosszul artikulálva, gurgulázva és vinnyogva és köpve, de én nem mozdultam, eszemben sem volt, esetlen kapálózásán csak vigyorogtam, és ekkor már sikoltott, nem is sikoltott, vinnyogott, nyüsztített, öklendezett és krákogott, feje egyre többet volt a víz alatt, de még csapdosott és rángatózott, és én csak néztem és csak vigyorogtam összeszorított fogakkal, egyre torzabban, és lestem, amint a víz alá kerül, de még kavarja, vágja a vizet, eredménytelenül, míg száján kiárad a rémület utolsó buboréka is, és már nincs tovább és vigyorogtam és vigyorogtam, míg csak meg nem csendesedett a tó felszíne.

Vártam egy ideig, kiköptem, aztán megfordultam, a botokat föl-rúgtam, s elhagytam a helyszínt.

Látó, 2003/2.